

Nemeshegyi Péter SJ: Egy teológus gondolatai a Hálóról

Megalapozás

„Isten egy, de nem magányos” – mondta Szent Hiláriusz, ókori püspök. A keresztények, és csak a keresztények, hiszik, hogy maga az egy Isten: szeretet-közösség. Az egység nem előzi meg a többséget, és a többség nem előzi meg az egységet. Az Atyaisten úgy létezik, hogy önmagát kiüresítve egész valóságát szeretően adja a Fiúistennek. A Fiúisten úgy létezik, hogy ezt a valóságot hálásan befogadva, szeretően visszaadja az Atyaistennek. A Szentlélek pedig kettejük közös és kölcsönös, személyes Szeretete. Az Atya a szerető, a Fiú a szeretett és viszontszerető, a Szentlélek pedig maga a szeretet. Valóságuk tehát kölcsönös és felcserélhetetlen viszonyulás. Maga az isteni Lét: személyek közötti szeretet-viszony.

Ez az Isten szeretetből teremtette meg és tartja fenn a világot a következő céllal: „Legyetek sokan, és legyetek eggyé, de úgy, hogy megmaradjatok soknak.” Ez az isteni szándék az egész világmindenségben és annak fejlődésében tükröződik, legvilágosabban pedig az emberi társadalomban mutatkozik meg. Az a csodálatos energia, amely az embereket különbözőségük megtartásával eggyé teszi, nem más, mint a szeretet. Az ember leginkább abban a háromságos Isten képmása, hogy szeretetben megnyílik az Isten és embertársai felé, örül annak, hogy ők vannak és élnek, és kölcsönös elismeréssel alapuló én-te-mi viszonyokat igyekszik megalkotni közöttük. Minthogy az embereket Isten szabad akarattal bíró élőlénynek teremtette, e viszonyok megvalósítása számukra feladat, felelősség, de egyben igazi boldogság forrása is.

A háromságos Isten azért teremtette meg az emberiséget, hogy önmagát adja neki. A II. vatikáni zsinat egyik csodálatos szövege (melyet a nagy domonkos teológus, Yves Congar fogalmazott meg) ezt a következőképpen fejezi ki: „Az Atyaisten lévén a senkitől nem származó ősforrás, akitől a Fiú ered és a Szentlélek a Fiú által származik, túlon túl nagy, irgalmas jóságában szabadon megteremtett minket, és ezen felül ingyenesen arra hívott meg, hogy életében és dicsőségében részesedjünk, és bőségesen árasztotta, és folyamatosan árasztja ránk isteni jóságát, hogy ő, mindenek alkotója, végül mindenben minden legyen” (Ad Gentes, 2). A Fiúisten emberré lett, beletestessült történelmünkbe: őt hívjuk Jézusnak. A Szentlelket pedig, aki Jézusban lakozik, Jézus továbbadja minden embernek, hogy hitre, szeretetre és reményre indítsa őket.

Az ekkleszia születése

Jézus életéből, halálából, feltámadásából és a Szentlélek küldéséből egy közösség született, amelyet a Szentírás *ekklésziának*, magyarul egyháznak nevez. Az *ekklészia* szó a görög *kalein* (magyarul: hívni) igéből származik, és szó szerint a „kihívottak gyülekezetét” jelenti. Jézusnak és küldötteinek szava és a hitre indító Szentlélek belső vonzása révén hívja össze az Atyaisten az ő népét, és teszi azt Jézus „testévé” és a Szentlélek templomává. Ezért, amikor Jézus feltámadása után Péter a Szentlelektől eltelve először hirdeti az evangéliumi örömhírt, vagyis azt, hogy az Atyaisten Jézus Krisztus és a Szentlélek által kiment minket a bűn és halál sötétségéből és elvezet a szeretetre és az örök életre, az ezt a hirdetést befogadó és Jézus Krisztus nevére megkeresztelkedő háromezer ember „csatlakozott” a tanítványok

csoportjához (ApCsel 2,41). Tehát nem széledtek szét, hanem egy *közösséget* alkottak, gyakran összejöttek, és úgy szerették egymást, hogy a „hívek sokaságának egy volt a szívelelke” (ApCsel 4,32).

János 1. levelének bevezető sorai vetnek fényt ennek a közösségnek isteni gyökereire: „Ami kezdettől volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit megnéztünk és a kezünk tapintott az élet Igéjéről, azt hirdetjük nektek is, hogy ti is *közösségben* legyetek velünk. Mi ugyanis *közösségben* vagyunk az Atyával és az ő Fiával, Jézus Krisztussal” (1Jn 1,1-3). Pál pedig ezt kívánja a korintusiaknak: „Az Úr Jézus Krisztus kegyelme, Isten szeretete és a Szentlélek *közössége* legyen mindnyájatokkal” (2Kor 13,13). A „krisztusiak” közössége tehát az Atya, Fiú és Szentlélek szentháromságos szeretetközösségében való részvétel. Kölcsönös szeretetükkel mutatják meg a köztük jelenvaló Istent, aki maga a szeretet.

A kereszténység terjedésével gomba módra szaporodtak az ilyen keresztény közösségek. Nagy volt köztük a változatosság. Különböző nyelveken végezték az istentiszteletet, tagjaik különböző társadalmi osztályokhoz tartoztak, a Szentlélek sokféle lelki adományokkal áldotta meg őket, a helyi kultúrák életmódját követték. Ami megkülönböztette őket másoktól az az egy Atyaistenbe és az egy Úrba, Jézus Krisztusba vetett hit, és a Szentlélek által éltetett kölcsönös szeretet volt, amellyel egymást támogatták, befogadták, sőt amelyet még a kívülállókra is kiterjesztettek, hiszen Jézus parancsolta nekik, hogy még ellenségeiket is szeressék. Persze, nem szabad idealizálni az ókori egyházat sem: ott is voltak viták, veszekedések, szakadások, irigykedések. De mégis, a fáradt, energiátlan, élvezethajhászó és céltalan késői római társadalomban a fiatalos energia, a szeretet és az élet szigeteit képezték. Másoknál értelmesebben tudtak az élet nagy kérdéseiről gondolkodni, másoknál erkölcsösebb volt az életvitelük, másoknál szebben tudtak meghalni, még akkor is, amikor hitükért kínos vértanúságot kellett szenvedniük. Nem annyira főhivatású hithirdetők fáradozásai, hanem inkább krisztusi életüket boldogan élő keresztény közösségek élete révén terjedt el futótűzként a kereszténység az egész ókori világban.

A XXI. század világa

A XXI. század világa megdöbbenően hasonlít a késői római társadalom világához. Most is magányos emberek tömegei nyüzsögnek, elnyűtt arccal az utcákon, most is a szex és az erőszakosság szórakoztatja a blazírt közönséget, azzal a különbséggel, hogy az erőszakosságot már nem a cirkuszban egymást gyilkoló gladiátorokat és a nyilvános kivégzéseket nézve élvezik a fanatikus tömegek, hanem ki-ki a televízió képernyője előtt elbutulva magányosan élvezi az erőszak és az érzékiség orgiáit.

A családok szétesése és az erkölcsi züllés is egyaránt jellemzi az ókori római birodalmat és a mai világot. Nagypapáink korában a nagycsalád és a faluközösség adott tartást az embereknek, de a nagycsaládból kétgenerációs kiscsalád lett, a faluközösségek pedig elsorvadtak. Sok faluban az egyetlen „közösségi” hely a kocsmá és a diszkó. Az előzőben az alkoholizmus, az utóbbiban a kábítószer dívik, és teszi tönkre az embereket.

Isten persze ezt a világot sem hagyta magára, hiszen Jézusban visszavonhatatlanul igent mondott az emberiségre, de a mai világ helyzete különleges feladatot ró azokra, akik hisznek a jézusi evangéliumban, közösségben élnek az Atyával, Fiúval és Szentlélekkel, és Isten szeretetével szeretik az embereket. Jézus parancsa szerint az a hivatásuk, hogy a Szentlélek munkatársaiként legyenek a sötét világ világossága és az ízetlen világ sója.

Új egyházkép

A kétezer éve született keresztény egyház a történelem során sok változáson ment keresztül. A középkorban Európa egész társadalma keresztény lett, és így az egyház és annak vezetői képezték a társadalmi együttélés kereteit. Így alakult ki a „piramis-típusú” egyház: fent a pápa, püspökök, papok, akik „tanítanak”, és szentségeket „szolgáltatnak ki”, lent a nép, a hívek, akik engedelmeskednek, és a tanítást és kegyelmeket befogadják.

Különböző történelmi események miatt, amelyeket itt nem részletezhetünk, ez a piramis-szerkezet szétesett. Egyházak egymástól elszakadtak, az állam különvált az egyháztól, a társadalomban szellemi pluralizmus uralkodik, a legkülönbözőbb nézetű és viselkedésű emberek élnek egymás mellett. Az egyházak megőrizték struktúráikat, a pápa, püspökök, papok folytatják, szóban és írásban, tanításaikat, kiszolgáltatják a szentségeket, de mindez egyre hatástalanabbnak bizonyul. A templomok kiürülnek, és helyettük a sportstadionokat töltik meg a rajongók.

A Szentlélek azonban – ahogy az ókori püspök, Szent Irenaeus mondja – mindig fiatal, és ezért tapasztalhatjuk, hogy most újra megfiatalítja az egyházat, hogy hathatósabban töltse be az Isten szándéka szerinti hivatását. A II. vatikáni zsinat megfogalmazása szerint az Egyház az Atyaisten népe, Krisztus teste, a Szentlélek temploma. Valamennyi tagja részesedik Krisztus próféta, papi, királyi hivatalában, és valamennyien kapnak a Szentlélektől sajátos karizmákat, amelyeket használni joguk és kötelességük. A „pásztorok” pedig Isten egész népének szolgálnak, hogy betöltse Krisztustól kapott hivatását. Bár Isten népében „egyeseket Krisztus akarata tanítóknak, a misztériumok sáfárainak és pásztoroknak rendelt mások javára, teljesen egyenlő mindnyájuk méltósága és tevékenysége minden hívó közös feladatában, Krisztus teste építésében” (*Lumen gentium*, 32). Az evangélium terjesztése pedig az egész egyház, tehát valamennyi hívő Istentől kapott alapvető feladata.

A II. vatikáni zsinat egyházképe tehát nem piramis formájú, hanem közösségi. Az egyetemes Egyház szimboluma egy nagy kör lehetne, amelynek központja az Atya, a Fiú és a Szentlélek, amelyen belül számtalan kisebb-nagyobb kör helyezkedik el: az egyházmegyék, a helyi egyházak és az egyházon belüli különböző közösségek.

Egyházi kisközösségek

Sok mindenre van szüksége a XXI. század társadalmának, de leginkább igazi közösségekre. Olyan közösségekre, ahol az emberek ismerik egymást, megbecsülik egymást, örülnek egymás létének, beszélgetnek egymással, tanulni igyekeznek egymástól, jól érzik magukat együtt, és főképpen Jézus módjára szeretik egymást. Ezért a II. vatikáni zsinat nyomán a katolikus egyházban sokféle mutatkozó legígéretesebb jelenségek egyike a sok-sok kisebb-nagyobb keresztény közösség megszületése és felvirágzása. Bölcsen ír ezekről a kisközösségekről VI. Pál pápa *Evangeliu nuntiandi* kezdetű enciklikájában. Foglaljuk össze legfontosabb tanításait.

Az Egyházon belül napjainkban sokféle virágoznak bázis-közösségek – mondja a pápa. Az Egyház belsejéből születnek, szolidárisak az Egyház életével, az Egyház tanításával táplálkoznak, és ragaszkodnak az Egyház lelkipásztoraihoz. Abból a vágyból születnek, hogy nagyobb intenzitással éljék az Egyház életét, és emberibb léptékű közösségeket alkossanak, amelyeket nehezen találnának meg a nagyvárosi nagy egyházi közösségekben. Ezek a

kisközösségek egyes esetekben a helyi, kis szociológiai közösségek hitben és szeretetben történő elmélyüléséből születnek, máskor pedig azonos korosztályú vagy foglalkozású emberekből állnak, akik azért gyűlnek össze, hogy együtt elmélkedjenek Isten ígéjéről, részesedjenek a szentségekben, és legyenek egygés a szeretetben. E közösségek akkor lesznek az egyetemes Egyház reménysége, – hangoztatja a pápa – ha Isten ígéjével táplálkoznak, nem bírálják és támadják hiperkritikusan az Egyházat, a helyi plébániához, egyházmegyéhez és az egyetemes Egyházhhoz ragaszkodnak, az Egyháznak Krisztus által adott vezetőit és azok tanítását követik, nem képzelik magukat az evangelizálás egyetlen felelősének vagy egyetlen hiteles birtokosának, napról napra buzgóbban törekednek az evangélium terjesztésére, és nem szektásodnak el, hanem egyetemesen nyitottnak maradnak (58.pont).

A pápának e meglátásai és tanácsai rendkívül fontosak. Való igaz, hogy a hiteles kis-közösségek képezik manapság az egyetemes egyház *nagy reményét*. Jézus mondta: „Arról ismeri meg mindenki, hogy tanítványaim vagytok, ha szeretettel vagytok egymás iránt” (Jn 13, 35). János 1. levelében pedig ez áll: „Ne szeressünk szóval, se nyelvvel, hanem tettel és igazsággal” (1Jn 3,18). A szeretet csak akkor igazi, ha gyakorlati és kézzelfogható. Szokták mondani, hogy könnyű elméletben szeretni a távoli ellenséget, de nehéz szeretni a mellettem álló felebarátot.

A szeretet nem krisztusi, ha túl szűk, például, ha valaki csak a saját családtagjait szereti, és mindenki más iránt közömbös vagy ellenséges. De akkor se lesz krisztusi, ha elméletileg nyitott ugyan minden ember felé, de nem veszi észre a mellettem álló ember szemében a könnyet. Ezért szükségesek az „emberléptű” közösségek, ahol a résztvevők ismerik egymást, tudnak egymás bajairól, nem csak a vasárnapi istentiszteleten ülnek egymás mellett, és mennek szét anélkül, hogy megszólítanák egymást, hanem gyakran találkoznak, egymással beszélgetnek, egymást támogatják.

Mindez pedig akkor valósul meg, ha a közösség mintegy „kört” képez, amelynek közepén ott áll Jézus, aki „meghalt mindenkiért” (2Kor 5,14), és ez a Jézus tudatja velünk, hogy az Atyaisten „jóságos a gonoszokhoz is” (Lk 6,35), szeret minden embert, nem akarja, hogy „egy is elvesszen a kicsik közül” (Mt 18,14), és aki minden embernek minden pillanatban azt mondja: jó, hogy vagy, akarom, hogy legyél! II. János Pál pápa mondta: „Minden ember méltósága iránti tisztelet: ez az evangélium.” És hozzátette: „Az Egyház útja: az ember.”

Az új egyházi jogi törvénykönyv ad jogi kereteket ezeknek a közösségeknek: elismeri a krisztushívők magántársulásait, az apostoli élet társulatait, a világi intézeteket, a különféle típusú szerzetes közösségeket stb. Persze, nem szükséges a hitből és szeretetből spontán alakuló minden közösségnek jogi státust adni. Hiszen az az erény, amelyet „barátság” neveznek, már összeforrasztja őket.

Barátság

A barátságról már az ókori sztoikus bölcselők nagyon szép dolgokat mondtak. Seneca egyik mondása különösen megkapó: „Te azt gondold talán, hogy arra való a barát, hogy segítségére legyen, amikor szükséget szenvedsz. Én azonban azt gondolom, hogy arra való a barát, hogy legyen valaki, akiért, ha kell, feláldozod az életedet.”

Schiller egyik híres ódájában énekelt meg egy az ilyen barátságról szóló ókori történetet. Egy Mörusz nevű lázadó, tört rejtve ruhájában, odalopakodik a zsarnok Dionüszuszhoz, hogy

meggyilkolja. Merénylete nem sikerül: az örök lefogják. Dionüszusz a merénylőt azonnal keresztthalálra ítéli. Mörusz könyörög, hogy a kivégzés előtt engedjék el őt családját meglátogatni, hogy halaszthatatlan családi ügyeket elintézhessen, és megígéri, hogy a kivégzésre kitűzött napra visszajön. Egy barátja pedig addig kezességet vállal érte, a börtönben marad, és ha Mörusz nem térne vissza a kitűzött napra, őt feszíthetik keresztre helyette. Dionüszusz kineveti a barát hiszékenységet: ugyan, dehogy fog visszatérni ez a Mörusz, ha egyszer elengedik! De mégis elengedi Möruszt, már előre örülve annak, hogy mennyire fog benne csalódni barátja. Mörusz hazamegy, elintézi a családi ügyeket, és ígéretéhez híven siet vissza, hogy vállalja büntetését. Utközben azonban rengeteg akadály gördül eléje: folyók megáradnak, rablók állják útját. Úgyhogy elérkezik a kitűzött nap, de Mörusz nincs sehol. Dionüszusz gúnyosan nevetve hurcoltatja a hiszékeny barátot a felállított kereszt elé. Már éppen készülnek a megfeszítésére, amikor rohanva befut Mörusz, és elkiáltja magát: „Álljatok meg! Itt vagyok! Engem fészítetek meg!” A barátságban nem hívó Dionüszusz erre annyira megrendül, hogy elengedi a lázadó büntetését, és csak ezt kéri a két baráttól: Fogadjatok be engem is harmadiknak a ti szövetségetekbe!

Szép ez a történet. Mutatja az igazi barátság nagy értékét. Krisztus önzetlen szeretete ad az ilyen barátságnak még mélyebb alapot. A középkori ciszter apát, Szent Aelred írt egy nagyon szép könyvet *Lelki barátság* címmel. Azt emeli ki, hogy amikor két keresztény ember mély barátságban egymáshoz kötődik, akkor harmadikként mindig maga Krisztus van jelen közöttük, és így barátságuk Jézus Krisztus egyetemes, és ugyanakkor egészen személyes szeretetének lesz kifejezése és megtapasztalása.

Ma a keresztényeknek különösen szükségük van közösségekre

Amikor a társadalom egésze, legalább is hivatalosan, keresztény volt, és a kereszténység erkölcsi normáit tartotta kötelezőnek, talán nem volt annyira nehéz ezek szerint élni. A XXI. században azonban ez már nincs így. A keresztények a világ szinte minden országában, a hagyományosan „keresztény” országokban is, kisebbségben vannak. A társadalom, az újságok, a televízió, a közélet egészen más értékrendet követ. Ez az „értékrend” gyakran már nem is értékekről, hanem csak érdekek sorrendjéről beszél. Követi az emberek önző, biológiai ösztöneit. Napjainkban kívülről a társadalom rossz példája, belülről pedig a felcsigázott ösztönök húzzák lefelé a keresztény embert. Úgy érzi, hogy állandóan az ár ellen kell úsznia, ami bizony nagyon fárasztó. Hogyan érzi magát, például, egy tizenéves fiú vagy lány, amikor az egész osztályban csak ő akar szexuális téren tisztán élni, csak ő imádkozik, csak ő megy vasárnap misére, csak ő kerüli a drogot, a dohányt és a diszkót. Minden lekipásztor és hitoktató tudja, hogy a fiatalok Magyarországon az első áldozás vagy a bérmlás után csak akkor maradnak meg Jézus nyomán élő keresztényeknek, ha van egy csoport, egy közösség, amely „tartja” őket.

Nem csak fiataloknál ez a helyzet. Házaspároknak is nagyon nehéz megőrizni a „kemény hűséget”, vállalni a gyerekeket, holtomiglan-holtodiglan kitartani egymás mellett, ha nem tartoznak hasonlóan gondolkodó és élő házaspárok csoportjához, és nem kapnak tőlük támogatást.

A társadalom, az emberek mai pszichológiai beállítottsága közösségi támogatást igényel. Az ókorban és a középkorban az egyén bele volt ágyazva a nagy társadalmi, népi, nemzeti, vallási közösségekbe, és azok keretében és vonzatában élte le életét. A 15. századtól kezdve született meg Európában az individualizmus. Az egyedi, szabad ember korlátlan önkibontakozása lett az ideál. Ebből született a liberalizmus, a kapitalizmus, az emancipáció. A 20. században azonban a magányos individuum nagyon rosszul kezdte érezni magát. Újra megjelent a

kollektívizmussal vonzó: az emberek érezték a közösség szükségességét. Ez a náciizmusban, a kommunizmusban, vagy a sport-és sztárrajongókban extrém „tömeglélektanná” silányult, de a tudatosan vállalt személyek közötti kapcsolat szükségességének érzése a mai emberek nagy részében is tapasztalható. Például, ellentétben az idős generáció szerzetesével, a mai fiatal szerzeteseknek életszükséglet az egymással való beszélgetés, a „kiscsoportos” találkozók, gondjaik, érzéseik megosztása. E nélkül a háttérben búsongó „magányos verébnek” (Zsolt 102,8) érzik magukat.

Közösségek közötti hídépítés

Tehát, a mai társadalmi és pszichológiai helyzet egyaránt megköveteli a keresztényeknek emberléptékű közösségekbe való tömörülését. Avégből, hogy ezekről a közösségekről igazi „egyházi” közösségek legyenek, amint hallottuk, VI.Pál pápa, nagyon helyesen, megkívánja az egyházi hierarchiával (pápa, püspök, plébános) tartott kapcsolatot. Ez kétségkívül szükséges, de nem elegendő ahhoz, hogy a kisközösségek egyházi és egészségesen fejlődjenek. A mostani paphiánynál ugyanis a plébánosok, ezer elfoglaltságuk mellett, alig tudnak elegendő időt szentelni a kisközösségekkel való foglalkozásnak, nem is beszélve arról, hogy vannak régimódi plébánosok, akiket az alulról szerveződő kisközösségek idegesítenek. A püspökök hasonlóképpen el vannak foglalva a nagy egyházmegye ezer ügyes-bajos dolgával, és nehéz hozzájuk bejutni. A pápa pedig messze van.

Ezért nagyon szükséges és hasznos, hogy valakik foglalkozzanak a katolikus kisközösségek *kölcsönös* kapcsolatainak ápolásával. Erre találta ki, meggyőződésem szerint, a Szentlélek a Kárpát medencében a Hálót. A Háló sajátos célja, szabályzata szerint „a közösségek közötti hídépítés – felhasználva a modern technika vívmányait – a személyes kapcsolat és barátság” által.

Az ilyen hídépítés iránti igény nagyságának ékes bizonyítéka a Háló mozgalomba benevezett közösségek nagy, és egyre növekvő száma. E közösségek a legkülönbözőbb típusúak. Vannak közöttük rózsafüzér társulatok, karizmatikus csoportok, Focolare-lelkiségű csoportok. Schönstadt lelkiségű csoportok, bibliakörök, ifjúsági közösségek, Bokor-közösségek, házashétvége résztvevők, Krisztusi Élet Közösségek, domonkos, ferences, karmelita harmadrendiek stb.stb. A mozgalomba való belépés feltétele csupán az, hogy az illető közösség VI. Pál pápa fentebb említett jellemzésének megfelelően, valóban katolikus egyházi közösség, és magyarnyelvű közösség legyen. A katolikusságot és magyarnyelvűséget azonban a Háló nem másokat kizáró értelemben fogja fel, hanem az ökumenizmus szellemének megfelelően protestáns és ortodox személyeket is szívesen lát összejövetelein és rendezvényein, valamint az egyesült Európára való törekvés értelmében a kárpát medencén belüli nem magyarnyelvű személyeket is szívesen fogadja vendégként.

A legkülönbözőbb lelkiségeket követő, a legkülönbözőbb korosztályú, a legkülönbözőbb társadalmi helyzetű csoportok közötti eredményes hídépítés végett a Háló, mint olyan, nem képvisel valamilyen sajátos lelkiséget. Lelkiségének specifikuma csupán a minden igazi Krisztus-tanítványra jellemző hit, szeretet és remény: vagyis, bizó, hívő ráhagyatkozás az Istenre, egyetemes, tevékeny szeretet Isten és minden embertársunk iránt, és biztos remény, hogy minden ellenkezés ellenére Isten országa el fog jönni, és végül „Isten lesz minden mindenben” (1Kor 15,28).

A Háló akkor fog eredményesen működni, ha vezetői és „bogozői” maguk is valamilyen közösséghez tartoznak, és így személyes tapasztalatból ismerik a krisztusi közösségi élet sajátosságait. Szükséges az is, hogy az ima és az eucharisztia révén állandóan mélyítsék a

szentháromságos Istennel való egységüket. Végül, minthogy kiterjedt mozgalommá váltak, szükséges, hogy szoros kapcsolatban álljanak a püspökökkel, közöljék velük terveiket, beszámoljanak nekik működésükről, meghívják őket fontosabb rendezvényeikre, felajánlják segítségüket a püspökök apostoli terveinek megvalósításában. Bár a Háló mozgalmat katolikus laikusok alapították, és vezetői laikusok, gondot fordítanak arra is, hogy a munkájukat becsülő és segíteni akaró papokkal szoros kapcsolatot tartsanak, tanácsukat kikérjék, tapasztalataikat kamatoztassák.

Bár a Hálónak nincs saját specifikus lelkisége, mégis a Hálóban már kialakult egy sajátos *stílus*, melynek jellemzői a nyíltság, fiatalosság, lendület, derű, őszinteség, figyelmesség, előzékenység, találékonyság, különbözőségek tisztelete, párbeszédre való készség, politikamentesség, pozitív lelkület, harmónia keresése, a szolgálat szelleme és minden uralkodási vágytól való mentesség.

A Kárpát medencében

Az ilyen Háló-szerű mozgalomra a mai katolikus egyháznak minden országban szüksége lenne. Felülről, a hierarchia által szervezett kapcsolatrendszerek is hasznosak, de nem pótolhatják azt a lendületet, amely az önkéntes vállalkozásokból és az elért eredmények megtapasztalásának örömeiből születik. Más országok katolikus egyházainak lelkes hívei is tanulhatnak tehát a Hálótól. A kárpát medencén belül azonban egész különösen szükség van a Hálóra. Tudvalevőleg, Európában a magyar nemzet az, amelynek tagjai a legnagyobb számban élnek országuk határain kívül. A kisebbségi sorsban élő magyar testvéreinknek joga és kötelessége megtartani magyar és keresztény identitásukat. A változatosságot kedvelő Isten nem csak az ószövetségi zsidó népnek adott sajátos hivatást, hanem sajátos, megkülönböztetett hivatást és küldetést ad minden népnek és nemzetnek. Ha ez nem lenne így, nem lennének annyi nagy és hiteles értéknek teremtői és művelői a nemzetek.

A kisebbségek nemzeti identitásának megőrzésére való jogot számos nemzetközi egyezmény biztosítja. Köztudomású dolog, hogy a határon túli magyarság számára az egyházakhoz való kötődés mennyire fontos, és mekkora segítség magyar identitásának megtartása számára. A határon túli magyar keresztényeknek is, mint mindenütt az egyházban, a XXI. századnak megfelelő keresztény élet megéléséhez rendkívül fontosak a kis közösségek. Minthogy pedig országhatárok választják el őket egymástól, fokozottan szükséges egy olyan mozgalom, amely ezeket a közösségeket egymással kapcsolatba hozza, rendezvényeivel összetartozásuk élményét mélyíti, nehéz sorsukban segítségükre siet. A „modern technika vívmányai” lehetővé teszik, hogy egymás bajairól gyorsan tudomást szerezzünk, és azokat gyorsan és hathatósan orvosolni tudjuk

Befejezés

A szentháromságos isteni Szeretközösség említésével kezdtük gondolatainkat. Azért mert az Isten ilyen értelemben „szeretet”, teremtette meg ezt a világot, és küldi Jézust, hogy megmutassa, mi a szeretet, és a Szentlelket, hogy bennünk sajátos „gyümölcsként” a szeretetet hozza létre (Gal 5,22). Ezért igaz, hogy „csak a szeretet számít”. A szeretet és annak alkotása ugyanis örökre megmarad (1Kor 13,13; II.vatikáni zsinat, Gaudium et spes, 22). Ezért kell a legnagyobb fontosságot tulajdonítani a Háló alapszabályának következő

mondatára: „A Háló Társulás tagjai sorába vár minden katolikus közösséget, akik a szeretetnek – mindent megelőzően – elsőbbséget biztosítanak” Ez a követelmény érvényes nem csak a tag-közösségekre, hanem a Háló vezetőire, „bogozóira”, támogatóira is. Ez biztosítja a Háló fennmaradását, mert „szeretet az Isten, és aki a szeretetben marad, Istenben marad, és Isten őbenne.” (1Jn 4,16)

Nemeshegyi Péter jezsuita pap és teológus. Ez az írása (kis változtatásokkal) a Távlatok című folyóiratban jelent meg.